

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ (τέταρτο τμήμα)
της 20ής Σεπτεμβρίου 2000

Υπόθεση T-220/99

Joachim Behmer
κατά
Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου

«Υπάλληλοι - Διορισμός διά προαγωγής - Βαθμός LA 3 - Συγκριτική εξέταση
των προσόντων»

Πλήρες κείμενο στη γαλλική γλώσσα II - 851

Αντικείμενο: Προσφυγή με αντικείμενο αίτημα περί ακυρώσεως της αποφάσεως της 7ης Ιανουαρίου 1999, καθόσον με την απόφαση αυτή αφενός, διορίζεται η D. Dhuyvert ως αναπληρώτρια προϊσταμένη στο τμήμα της γερμανικής μεταφράσεως του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και, αφετέρου, απορρίπτεται η υποψηφιότητα του προσφεύγοντος για τη θέση αυτή.

Απόφαση: Η προσφυγή απορρίπτεται. Κάθε διάδικος φέρει τα δικαστικά έξοδά του.

Περίληψη

*Υπάλληλοι - Ανακοίνωση κενής θέσεως - Αντικείμενο - Συγκριτική εξέταση των προσόντων - Εξουσία εκτίμησης της αρμόδιας για τους διορισμούς αρχής - Όρια - Τήρηση των διατυπωμένων με την προκήρυξη κενής θέσεως προϋποθέσεων - Δικαστικός έλεγχος - Έκταση
(Κανονισμός Υπηρεσιακής Καταστάσεως των υπαλλήλων, άρθρο 7)*

Η άσκηση της διακριτικής εξουσίας την οποία διαθέτει η ΑΔΑ όσον αφορά τους διορισμούς προϋποθέτει εξονυχιστική συγκριτική εξέταση των φακέλων των υποψηφίων και ευσυνείδητη τήρηση των απαιτήσεων που διατυπώθηκαν στην ανακοίνωση κενής θέσεως. Η ανακοίνωση κενής θέσεως συνιστά, πράγματι, ένα νομικό πλαίσιο που η ίδια η ΑΔΑ επιβάλλει στον εαυτό της και το οποίο οφείλει να τηρεί με απόλυτη ακρίβεια.

Προκειμένου να ελέγξει κατά πόσον η ΑΔΑ δεν υπερέβη τα όρια του εν λόγω νομικού πλαισίου και ενήργησε, επομένως, μόνον προς το συμφέρον της υπηρεσίας, απόκειται στο Πρωτοδικείο να διαπιστώσει, κατ' αρχάς, ποιες είναι οι απαιτούμενες δυνάμει της ανακοινώσεως κενής θέσεως προϋποθέσεις και να εξακριβώσει στη συνέχεια αν ο επιλεγείς από την ΑΔΑ υποψήφιος για να καταλάβει την κενή θέση πληρούσε πράγματι τις προϋποθέσεις αυτές. Αυτή η εξέταση δεν συνεπάγεται ότι το Πρωτοδικείο υποκαθιστά τη δική του εκτίμηση των προσόντων των υποψηφίων σε εκείνη της ΑΔΑ, αλλά περιορίζεται στο ερώτημα αν, ενόψει των σκέψεων που οδήγησαν τη διοίκηση στην εκτίμησή της, αυτή κινήθηκε εντός λογικών ορίων και δεν έκανε χρήση της εξουσίας της κατά τρόπο προδήλως εσφαλμένο.

(βλ. σκέψεις 31 και 32)

Παραπομπή: ΔΕΚ, 12 Φεβρουαρίου 1987, 233/85, Bonino κατά Επιτροπής, Συλλογή 1987, σ. 739, σκέψη 5· ΠΕΚ, 11 Δεκεμβρίου 1991, T-169/89, Frederiksen κατά Κοινοβουλίου, Συλλογή 1991, σ. II-1403, σκέψη 69· ΔΕΚ, 18 Μαρτίου 1993, C-35/92 P, Κοινοβούλιο κατά Frederiksen, Συλλογή 1993, σ. I-991, σκέψεις 15 και 16· ΠΕΚ, 9 Φεβρουαρίου 1994, T-82/91, Latham κατά Επιτροπής, Συλλογή Υπ.Υπ. 1994, σ. I-A-15 και II-61, σκέψη 6· ΠΕΚ, 19 Μαρτίου 1997, T-21/96, Giannini κατά Επιτροπής, Συλλογή Υπ.Υπ. 1997, σ. I-A-69 και II-211, σκέψη 19